

בורלה

היא עוד קטנה ומוכרחים לשאת אותה למראה." הרועה אמר "בסדר" לkeh את העגלת בזרעותיו, הביא לאחיו ושם אותה על הדשא. העגלת עמדה כל הזמן והרועה אמר "זו עוד מעט תרוץ עצמה. הביתו איך היא אוכלת בלי הפסיק".

בערב, כשהעדר עמד לחזור, אמר הרועה לעגלת העז "אם את יכולה לך לעמוד ולאכול לשובע, תוכל גם ללקת על ארבע הרגליים שלך ולא אצטרך לסחוב אותך על הידיים". בורלה עמד לפניו ביתה וחיכה לעגלת שלו. ואשר כל העדר חזר לרפתות, והעגלת לא חזרה, שאל עליה.

הרועה אמר "היא עומדת עדין בחוץ ואוכלת. היא לא רצתה להפסיק וללקת מכם". אבל בורלה אמר "לא, אני רוצה אותה כאן". והם הלכו שניהם חזרה למראעה. אלא שבינתיים מישחו גנב את העגלת והיא לא עמדה שם.

אמר הרועה "הנה היא ברחה בוודאי". אבל בורלה לא יותר והביא את הרועה לפני ראש

היה פעם כפר בו ישבו רק איכרים אמידים, מלבד אחד עני, שקראו לו השכנים בורלה. לא היה לו אפילו פרה ולא כסף כדי לקנות אותה, למראות שהוא אישתו מאוד רצוי שתהייה להם אחת.

יום אחד בורלה אמר לאישתו "יש לי רעיון. הנה יש לנו קרוב משפחה נגר. נבקש ממנו שיכין לנו עגלה מעז ויצבע אותה חום, כדי שתראה כמו עגלה ממש. עם הזמן היא תגדל ותהיה לנו פרה".

רעיון זה מצא חן גם בעיניה של אישתו והngr עשה להם עגלה, צבע אותה כפי שצרייך ועשה את ראשה רכון, כאילו היא אוכלת. כשהפרות של הכפר יצאו בבוקר למראעה קרא בורלה לרועה ואמר "הנה, יש לי עגלה, אבל

רק בלחם וגבינה. בinctiyim האישה הביאה
הרבה אוכל, צלי, סלט, עוגה ויין.

כשהתיישבו לארוחה נשמעה פתאום דפיקה
בדלת. אמרה האישה "וַיְהִי בַּטְחַבֵּל מִזֶּד
הכניסה את הצלוי חזרה לתנור, הין תחת
כריות המיטה, סلط על המיטה את העוגה
תחת המיטה ואת הקומר סגירה בארון שעלה
המרפסת. אז פתחה לבולה ואמרה "כמה
טוב שחרצת. היום מג אוויר כאילו עולם כולם
נחרב".

הטוחן ראה את בורלה שכוב על הקש ושאל
"מה עושה הבוחר הזה כאן?"

"אהה" אמרה האישה "בחור מסכן בא מתוך
סערה ו دمش ובקש מחסה, אז נתתי לו ללחם
עם גבינה ו אמרתי לשכב על הקש".
אמר הטוחן "יפה עשית, אבל תני לי מהר
משהו לאכול, כי אני רעב מאד".

אר האישה אמרה "יש לי רק לחם עם גבינה".
"אסתפק בכל דבר" אמר הטוחן "מצדי גם
בלחם וגבינה" הוא הביט על בורלה ואמר
"בוא בחור, תאכל איתנו עוד פעם".

הכפר, שנזף ברועה ו אמר לו כי במקום
העגלה חייב לתת לו פרה ממשו.
עcessio הייתה לבורה ולאישתו פרה שככל קרכ
רצו בה. אלא שלא היה להם במה להאכיל
אותה. לא הייתה ברירה אלה לשחוט אותה.
הם המליכו את הבשר ובורה הלך העירה
כדי למכור את השלח ולקנות תמורה עוד
עגלה.

בדרך הוא עבר ליד טחנת קמח וראה שם
עורב בעל נnf שבורה. בורה ריחם עליו,
לקח אותו ועטף בשלה של הפרה. אבל

bindiyim התחיל לרדת גשם ורוח חזקה
נשפה. בורה לא יכול היה להמשיך בדרך.
הוא חזר לטחנה ובקש שייתנו לו מחסה.

הטחנת הייתה לבדה ואמרה לבורה "הנה,
שכב על הקש" ונתנה לו גם לחם עם גבינה.

borla נשכב עם שלח הפרה לידיו והאישה
חשבה "הוא עיף וישן". bindiyim הגיע לטחנה
כומר. אמרה הטחנת "בעל לא בבית. בוא
נתכבד בארוחה".

borla שמע זאת וכעס שהיה צריך להסתפק

"ורבייעית אמר שיש עוגה תחת המיטה".
"שקר אחיה" קרא הטוחן, הביט תחת המיטה
והוציא את העוגה.

אז' התישבו שניהם לשולחן, אך הטוחנת
נבהלה נורא, ונשכבה במיטה. הטוחן רצה
מאוד לדעת גם את האמת החמישית, אבל
בורלה אמר "ראשית כל נسعد את כל ארבעה
הדברים, כי החמישי הוא משחו רע מאד".
הם אכלו לשובע ואז התחילו להתדיין כמה
צריך הטוחן לשלם כדי לדעת את הדבר
ה חמישי. בסוף הסכימו על שלוש מאות
טלרים.

از לחץ בורלה שוב על ראשו של העורב זה
קרקר בקול. "מה הוא אומר?" שאל הטוחן.
ענה לו בורלה "הוא אמר שבחזו בארון שעל
המרפסת ישב שטן".

אמר הטוחן "מווכחים לגרש את השטן". הוא
סגר את דלתות הבית, לקח את המפתחות
ובורלה פתח את הארון בחוץ. הכוֹמֶר קפץ
מהארון והתחיל לברוח והטוחן אמר "ראייתי
את הנבל השחור במו עיני. אכן צדק מגיד

בורלה לא חיכה שהוא יאמר לו זאת פעםיים
וקם מיד. ואז הטוחן ראה את השלח על
הרצפה, שבתוכו ישב העורב, ושאל "ומה יש
לך כאן?"

ענה בורלה "כאן יש לי מגיד אמונות"
האם יכול גם לי להגידאמת?
למה לא?" ענה בורלה "אבל הוא אומר רק
ארבעה דברים ואת החמישי שומר לעצמו."
הטוחן היה סקרן ו אמר "אז שיאמר לי אמת".
בורלה לחץ על ראשו של העורב וזה קרכר
"קרע..קרע..".

"מה הוא אומר?" שאל הטוחן.
הוא אומר שיש אין תחת כריות המיטה".
"שקר אחיה" קרא הטוחן, רץ ומצא את ה אין.
"ומה עוד?" שאל. בורלה שוב נתן לעורב
לצעוק ו אמר "שנית, יש צלי בתנור". "שקר
אחיה" קרא הטוחן ומצא את הצלி בתנור.
בורלה המשיך ואחרי קריית העורב אמר
"שלישית, ישسلط על המיטה" ושוב הטוחן
מצא את הסلط.

בסוף לחץ בורלה לעורב ברבייעית ו אמר

הובילו את בורלה לכומר, כדי שיקרא לו את תפילות השכבה. האחים התרחקו ושבורלה הביט בכומר ראה שזהו אותו הכומר שהוא אצל הטוחנת. אמר לו "שחררתי אותך מהארון וכך ניצלת, עכשו שחרר אותי מהחבית".

בדיוק אז עבר שם רועה עם עדר צאן. בורלה הכיר אותו וידע שרועה זה רצה כבר מזמן להיבחר לראש הכפר. لكن התחליל לצעוק "לא, לא עשה זאת! אפילו עבור כל העולם לא עשה זאת!"

רועה הרועה ושאל "מה זה שאינו רוצה לעשות?"

ובורלה ענה "רוצים לעשות איתי לראש הכפר אם רק נכנס לחבית זו. אבל אני לא עשה זאת לעולם".

רועה צאן אמר אז "אם זה הכל שציריך כדי להיות ראש הכפר, הייתי ברצון נכנס לחבית".
ובורלה ענה "אם רק תכנס פנימה, תהיה ראש הכפר".

רועה הצאן הסכים ברצון, נכנס לחבית,

האמת".

למחרת בבוקר יצא בורלה מהתחנה שבע ועם שלוש מאות טלירים.

שבורלה חזר הביתה הקים לו בית יפה והאיכרים בסביבה אמרו שבורלה יודע בוודאי איפה נופל שלג זהב ואיifa אפשר לאסוף זהב באטיים. אבל ראש הכפר דרש שבורלה יסביר מאי בא אושרו. ובורלה סיפר "מכרתי בעיר את שלח הפרה שלי בשלוש מאות טלירים".

כשהאיכרים שמעו זאת התחליו לשחוט את הפרות שלהם, ולפשט את עורותיהם כדי למכור אותם ברוח גדול. כשהם הגיעו לעיריה, הסכימים הסוחר לשלם לראשונה לא יותר משלשה טלירים וכשהגיעו האחרים לא מוכן היה לקבלת מהם יותר "מה עשה עם כל העורות האלה?" אמר.

האיכרים רגזו שבורלה הטעה אותם, רצו להתנקם בו והتلוננו עליו לפני ראש הכפר. בורלה המסקן נדונן למוות והוא חלט שיוכנסו אותו לחבית מנקבת בצדדים ויזרקו לאגם.

הaicרים אמרו אז שגם הם רוצים להוציא מהמים עדר צאן לכל אחד, אך ראש הכפר

אמר "אני אהיה ראשון!"

הם הלכו, כולם ביחד לגדר האגם ובדיקו אז הופיעו בשמיים עננים קטנים לבנים, שקוראים להם "שיים", והשתקפו לפני המים. האיכרים קראו "אנו כבר רואים את הצאן על הקרקע עית".

אמר ראש הכפר "אני ארד ראשון, כדי לבדוק את השטח, ואם נראה שהכל בסדר, אקרא לכם".

הוא קופץ למים עם "פלוף!" גדול. האיכרים שהבינו שהוא קורא להם "בואו!" רצו בחיפזון למים וקפצו פנימה.

כך מתו כל תושבי הכפר ובורלה נעשה אדם עשיר.

ובורלה סגר את המכסה היטב, ואת הצאן הוציא למערה.

הኮמר הלך לקהילה ו אמר שקרא כבר את תפילת השכבה. באו האיכרים והתחלו לגלל את החבית. כשהחabitת התחלת להתגלגל קרא רועה הצאן "אשmach להיות ראש הכפר" והכפריים, שחושו כי זה בורלה צעק קר, עמו "אנו מאמינים לך, אך קודם תבודוק מה יש שם למטה" ודחפו את החבית למים.

הם חזרו מרחציהם הביתה ובורלה אסף את הצאן וחזר אליו לכפר.

הaicרים השתו ממו כשראו אותו ושאלו "בורלה, מיין אתה? איך יצאת מהמים?" "בקלות" אמר בורלה. "געתתי בחבית עמוק, עמוק ושם יצאתי. יש שם מרעים יפים ועדירים גדולים רועים עליהם. שם הבאתי את הצאן".

שאלו האיכרים "ונשארו עוד?" "הו, כן" ענה בורלה "יש שם צאן בלי סוף. יספיק לכל אחד".